

SÍ, PASSEN COSES. En aquests darrers temps estan passant coses entorn d'una generació àmplia de catalans i de catalanes que es mouen entre els trenta i pocs i els quaranta i alguns. En una generació que ja sap que no hi ha revolucions pures, que no hi ha salvacions perpètuas i que la felicitat no ens arriba de models precintats, sinó de la potència dels plantejaments que som capaços de fer nosaltres mateixos, des de la llibertat de les nostres consciències.

Aquesta generació està cansada d'una estètica ideològica *progre* que ha demostrat una gran incapacitat per interpretar els canvis que s'estan produint al món, segrestada per uns apriorismes inútils per resoldre els problemes quotidians, incapaçs d'afrontar les noves problemàtiques socials, culturals i polítiques. És una generació que s'oposa a l'estètica *progre* per buida, per ser només això, una estètica, per trobar-la depassada i inservible. És una generació que no té manies i que s'ha desempallegat de la mala consciència dels qui tenen por d'ofendre conceptes sagrats com «públic i privat», «esquerra i dreta», «progressista i conservador». Senzillament és una generació que espera a veure i a escoltar per jutjar i decidir.

Tot això passa a Catalunya ara mateix, i no és casual que això passi al nostre país. Aquí hi ha hagut una sobredosi de progressisme *glamour*,

LECTURES POLÍTIQUES

▶ ANTONI VIVES

Passen coses

píndoles

«Molts dels **'NEOPROGRES'** són fills i néts dels qui preconitzaven una **CATALUNYA** només **CATÒLICA**. Quina necessitat de blanquejar males **CONSCIÈNCIES** familiars a costa del país!»

una sobredosi d'esquerranisme de saló que només servia per justificar el que a la pràctica no era justificable. Tot plegat mirava d'endur-se per davant el catalanisme polític. Calia subsidiaritzar el catalanisme a una idea preconcebuda del país, segons la qual aquest era *progre* o no era res. Era el negatiu del Catalunya serà catòlica o no serà d'altres èpoques. I és que molts dels *neoprogres* dels darrers temps són fills i néts dels qui preconitzaven una Catalunya només catòlica. Quina necessitat de blan-

«El **NACIONALISME** esdevé el gresol en què neix una nova **MANERA** de concebre l'acció pública: el fet de no haver renunciat mai a la **IDENTITAT** per conformar l'acció política»

píndoles

quejar males consciències familiars a costa del país! I que fàcil que ho posava l'aparell ideologicopolític d'una certa esquerra anacional!

Però ara estan passant coses. Ara hi ha una generació que no està atrapada en el cul-de-sac de la falta d'eficàcia de les receptes d'un cert món ideològic; una generació que assumeix la llibertat com a bé suprem de la persona i del col·lectiu, que fa dels valors responsabilitat, treball, no-tutelatge, democràcia, servei i identitat, un canemàs per cons-

truir propostes polítiques nacionals viables i possibles. El nacionalisme esdevé, doncs, el gresol en què neix una nova manera de concebre l'acció pública a casa nostra i més enllà. Perquè el plus català és el plus de no haver renunciat mai a la identitat com a element conformador i necessari de l'acció política. Nosaltres no ens hem d'inventar una «aproximació a la qüestió identitària». Nosaltres sabem que això és essencial en la nostra manera d'entendre la política i de conformar les nostres propostes

polítiques. En aquest sentit anem davant de polítics francesos, britànics, alemanys, espanyols, italians i tants d'altres que ara reverbalitzen el valor de la identitat com a actiu per desenvolupar la societat d'una manera justa, cohesionada i equilibrada.

Aquesta és una generació que avui encara està deficientment enquadada, que ha d'utilitzar artefactes ultrapassats per expressar-se o que no ha trobat la manera com fer-ho. Però no passarà gaire temps que veureu com aquestes coses que passen cristal·litzen en un moviment cultural i polític d'ona llarga, un moviment que té voluntat de liderar des d'una concepció oberta de la societat i que ja no fa servir el retrovisor de la història per funcionar. Sobretot no fa servir un retrovisor que sempre aturava la història en un maig del 68 mal citat i encara pitjor entès.

Passen coses i més que en passaran. Aquesta generació va deixant la perplexitat per ser la protagonista d'una florida propositiva, capaç d'encarar el present i el futur sense maximalismes però sense ni una sola renúncia. A tots els qui em llegiu que pertanyeu a aquest tall d'edat, us convido a afegir-vos-hi. Als que esteu per sobre o per sota, senzillament sigueu-hi benvinguts!